

Rudnyánszky Gyula:
GYERMEKHANGOK

Idegenben a magyarnak
Árvaság az élete,
Bús szívébe gondok marnak,
Tört szemében a virág is fekete.

Idegenben a kis gyermek
Árvasága még nagyobb,
Nem örülhet játékszernek,
Víg pajtások közt is félig elhagyott.

Mások itten a szokások,
Más a nép, az iskola;
Még a mókák is de mások!
Elfintorul rá a jó kedv mosolya.

Könnyeinket szénpor issza,
Kacagásunk könnybe fúl;
Kis falunkba vágyunk vissza,
Ahol minden fűszál értett magyarul.

Vágyunk vissza; de nincsen szárnyunk;
Nem vagyunk mi madarak,
Gondolatban mégis szállunk,
Ha visz álmunk: senki itten nem marad.

Elmegyünk mind. Visz az álom:
Ismerősünk a falu,
Míg repülünk holdsugáron,
Szól az ének, édes magyar dallamú.

A patakvíz kristálytisza,
Zúg a malmunk kereke;
Elibénk fut Mancsi, Pista,
Három utca apró-cseprő serege.

Körbe forgunk és cicázunk,
Ispilángi rózsa zeng...
Még minden a régi nálunk,
Merre magyar zászlónk három színe leng.

Álminkban haza járunk,
Ott vagyunk csak boldogok;
De reggel ránk füstöl gyárunk,
Gyári füstre minden gyermek megzokog.

E keserves árva könnyben
Ring a régi otthonunk,
De a kedvünk derül könnyen,
Mert egész nap álminkra gondolunk.

(Amerika.)

(1913)